

GRUVDRÖTTNINGEN I KLONDYKE

AV J. GLÄSSER

ÖVERSÄTTNING

SJUNDE KAPITLET

Gammla kärlek rostar icke

Nu vände vi tillbaka till fru Käthe och Patsy.

Efter vad som inträffat blockhuset förstod den unge detektivens naturligtvis genast, att här ägde rum ett egendomligt återseende. Huruvida detta skulle medföra något gott, visste han dock ej.

Mannen framför honom teg och stråde på den vackra unga damen.

— Käthe ropade han därefter plögligt in en gång, kommer du med krig eller fred?

— För tillfället det sista svarade den tillfrågade, ty jag önskar ej att se dig mördad. Om det andra kunna vi tala senare.

— Alltså ett vapenstillstånd. Nåväl, jag är nöjd därmed, tills jag återställt ordningen därute.

— Det borde vara nödvändigt svara på Käthe kallt. Ännu ett ögonblick är du kapten Dodo.

— Så kallas jag här, Käthe.

— Jag hade nästan väntat det. Nu fort härifrån.

Hon gick åt sidan och kapten Dodo sprang ut genom dörren ledsagd av Patsy.

Denna rörelse sig ej en tum framåt, ty vinden hade molnat, och seglet hängde slakt, och roddarna arbetade ej.

— Fienden, mullade kapten Dodo, så snart han hade överblickat situationen. Jag tackar er för er varning. De där pojkar ska jag låra att veta hus. Sedan jag nu blivit väckt i rätt tid, ha vi ej det ringaste att frukta. Fort skynda till det sista blockhuset unge man, och kalla hit mitt folk.

Patsy lydde genast denna uppmaning. Så snart han öppnat dörren såg han tio grova karlar ligga djupt insomnade på halmbädd.

— Vakna! Vakna! ropade han. Kapten behöver er.

Det uppstod genast allmän villervalla.

— Vad är du för en? Vad vill du? hördes från alla håll.

Banditerna skulle tagit honom för en infam lögnare och slagit honom till marken om han sagt dem, att han kommit ned från molnen.

Han svarade alltså ingenting utan skyndade tillbaka till kaptenens hydda.

Då stod fru Käthe bredvid sin frukade, värde make och betraktade båten, som låg stilla omkring 50 meter från stranden.

— Om ni närmar er ett par meter till polkar, äro ni dödsdömda, skrek kapten hörd av vrede, i det han lade öronen till saken. Tänk på det, medan det ännu är tid.

En jätte med grova ansiktsdrag ropade tillbaka:

— Var nu inte dum, kapten vi äro i övermakt. Ge eder, om ni icke vill, att vi skola kasta er och de andra i vattnet.

— Tyst, din förrädare.

Det blistrade till ur geväret och skottet gav eko i dalen. Karlen höjde sig med ett ansikts uttryck som följde överhöf av blod tillbaka i båten.

De andra besvarade genast elden, dock utan att träffa.

I samma ögonblick sprungo kaptenens tio karlar ut ur blockhuset, alla beväpnade med bössor, som genast kommo i verksamhet.

Dessa förändrade genast scenen. Karlarna i båten ansträngde sig av alla krafter att komma bort från den farliga närheten och uppå den säkra flotten.

— Dumhuvuden, skrek kapten Dodo hälsande till dem. Ni vill överraska oss. Trodde ni det skulle gå så lätt? Och du Peter Dutch dörborta på flotten, kom litet närmare och låt mig önska dig god morgon, ha, ha, ha.

Dessa ord voro riktade till en annan ljushärad jätte, som satt vid flottens styre, och som gick fram i fören, hotfullt skakande sina knutna händer.

Ater skattade kaptenen häfnfullt.

— Sådana narrar ni äro, skrek han. Dik låt oss göra ett slut på historien sådan han, i det han vände sig om till en lång karl med grymt utseende, som stod bakom honom.

— Det återstår väl inget annat kapten, när de ej vilja sluta fred med oss, svarade karlen med ett rött skratt.

— Tag hit bomborna befallde Dodo.

— Vad tänker ni göra frågade Patsy, förskräckt, under det fru Käthe vände sig om och gick till hyddan.

Hon förstod nämligen, att hon icke kunde hindra, vad som nu skulle inträffa.

Kaptenen svarade ej den unge detektivens, utan betraktade blott med en lurande blick flotten, som nu närmade sig.

Inom ett ögonblick återvände Dick med två små järnror, som voro tillstutna i ändarna. Från vart och ett av dem hängde en liten tändstift, som mannen på en vink av sin kapten tänkte på. Han räckte den ena bomben till kaptenen under det de övriga männen drogo sig tillbaka ett stycke.

— Klart, Wik, ropade kaptenen efter ett ögonblicks väntan. Sikta bra. Kasta.

Framslungade med en fruktansvärd kraft fögo de båda bomborna samtidigt i en vid bäge över vattnet och därpå följde en fruktansvärd explosion.

De sammanbundna trädstammarna sletos sönder, som om de voro tändstickor, och kastades i luften. Med dem följde myrtersterna, vilkas högljudna skrin och förbannelser tydligen hördes ända till stranden. Några böjle sig fast vid de kringflytande spillrorna. Många sjönko i djupet, andra sökte stannande uppå motliggande stranden.

— Mycket möjligt.

— Men varifrån kommer ni? Det är inte så lätt att komma hit.

— Det måste ni fråga fru Constantine om. Jag är i sällskap med henne och är inbjuden så.

— Ja, det är alldeles rätt. Kaptenen kommer att få veta allt av henne. Men är det verkligen den berömda Klondyke-Käthe?

— Hon och ingen annan! Ni tycks ha hört talas om henne.

— Mer än nog, vem skulle förörrigt ej det? Hon är den rikaste kvinnan i hela Alaska. Tror ni, att de två blivit samma igen?

— Vet det absolut inte. Hade ni haft för avsikt att lämna den här platsen?

— Det är med mig som med er, jag kan ej meddela er något därom. Vi få ju snart se, hur det går.

Under detta samtal stodo de andra guldrävarna tillsammans nära blockhuset och betraktade uppmärksamt kaptenen och fru Käthe, som just nu återvände, synbarligen de bästa vänner.

— Gossar, sade anföraren, låt mig presentera min hustru för er. Vi hava varit skilda några år, och nu ha vi åter blivit sams. För resten torde ni bemärka, att denna dam är den berömda Klondyke-Käthe, den rättmätiga ägarinnan till denna gruva och den unge mannen assistent till den berömda Newyorkdetektiven Fred Sellers. De kommo hit för att söka taga tillbaka gruvan från oss. Saken är nu avgjord. Käthe och jag äro nu åter kompanjoner.

Ett saktat mummel hördes från männen. Det föreföll Patsy, som om de ej kände sig särskilt uppbyggda av det sista meddelandet.

Den måltid, som kort därefter serverades, vid ett långt bord, var mycket god, och kaptenen förstod, att genom en angenäm konversation bevisat att han var en bildad man.

De vakter, som under frukosten voro posterade ute, berättade, att fienderna ej mera hade visat sig på andra stranden. De hade tydligen gått till annat arbete.

— Hör nu polkar, sade kaptenen efter en halv timme, nu skola vi gå till arbetet. Ni vet, vad vi skola göra i dag.

Karlarna syntes hava väntat på denna befallning. De gingo ut ur stugan. Var och en tog en tunn på axeln och gingo bort till den kulle, varifrån Käthe och Patsy kommit, och över vilken vägen förde till floden.

Kapten Dodo själv tog en kutting och den unge detektiven följde hans exempel, då endast en sådan till återstod.

Den unga frun vinkade honom till sig och de följdes därpå åt.

— Nåväl, Patsy, sade hon nu har jag ordnat allt med min make.

— Det var det, jag trodde.

— Ja, och jag tror, att jag ej längre behöver taga edra tjänster i anspråk. Nöjligtvis skall jag lämna er ett riktigt honorar.

— Det är ett gott och väl. Jag är ej orolig för betaltningen.

— Men ni känner oro över någonting annat? Det kan jag låsa i edert ansikte. Ni har inte något riktigt förtröende för saken, sådan den nu utvecklat sig. Är det inte så?

— Alldeles. Helt säkert har ni gått in på ett väspel, fru Käthe, men ni bör ju känna er make. Det är ej min sak att utgå mistroende mellan man och hustru.

— Jag tar honom nu med mig till jaktten.

— Det trodde jag. Är det dolda guld i tunnorna?

— Nej, men man har funnit det. Det finnes nere vid flodstranden. Det här guldlet ha de arbetat fram under vintern. Han ville föra bort det, och därav uppkom striden med bandet.

— Jag förstär.

— Så har er expedition till klondyketrakten nätt ett hastigt slut Patsy.

— Ett sorgligt slut, fru Käthe. Ni glömmar ju icke min chef?

— Ej ett ögonblick har jag glömt honom. Så snart vi transporterat guldlet ner till French River, har min make lovat sända hit karlar igen, som skola söka efter den förolyckade ballongen.

Patsy flyttade den tunga kuttingen över till andra axeln och svarade ingenting.

Han var av den fasta övertygelsen, att vad som än inträffade, Fred Sellers med tillhjälp av sin varje fara övervinnande duktighet och sinnesskärvaro hade funnit på någon utväg. Även så förmodade han, att fallet Käthe knu ej var utställt.

— Vi skola snart se, huruvida han hade rätt.

— Det är ringaste svarade den unge.

e mannen, men det skulle roa mig att få litet närmare förklaring.

— Det är just, vad kapten befallt mig att göra er.

— Alltså tala ut!

— Karlarna dörborta på andra sidan sjön tillhörde vår trupp. Vi hade tillsammans i går att utkämpa en strid. Kaptenen och jag gick efter densamma med några män till annat arbete. När vi vände tillbaka hit —

— nå, det övriga har ni sett.

— Vilka voro edra motståndare?

— De tillhörde gruvan nummer två.

— Och vad gjorde ni, sedan ni kommit hem?

— Vi hade haft lång väg att gå, och ett svårt arbete bakom oss, så att vi voro dödsföra och kapten tillät oss därför att lägga oss att sova. Det skulle blivit vår sista sömn, om ni inte tillfälligtvis hade kommit hit.

— Mycket möjligt.

— Men varifrån kommer ni? Det är inte så lätt att komma hit.

— Det måste ni fråga fru Constantine om. Jag är i sällskap med henne och är inbjuden så.

— Ja, det är alldeles rätt. Kaptenen kommer att få veta allt av henne. Men är det verkligen den berömda Klondyke-Käthe?

— Hon och ingen annan! Ni tycks ha hört talas om henne.

— Mer än nog, vem skulle förörrigt ej det? Hon är den rikaste kvinnan i hela Alaska. Tror ni, att de två blivit samma igen?

— Vet det absolut inte. Hade ni haft för avsikt att lämna den här platsen?

— Det är med mig som med er, jag kan ej meddela er något därom. Vi få ju snart se, hur det går.

Under detta samtal stodo de andra guldrävarna tillsammans nära blockhuset och betraktade uppmärksamt kaptenen och fru Käthe, som just nu återvände, synbarligen de bästa vänner.

— Gossar, sade anföraren, låt mig presentera min hustru för er. Vi hava varit skilda några år, och nu ha vi åter blivit sams. För resten torde ni bemärka, att denna dam är den berömda Klondyke-Käthe, den rättmätiga ägarinnan till denna gruva och den unge mannen assistent till den berömda Newyorkdetektiven Fred Sellers. De kommo hit för att söka taga tillbaka gruvan från oss. Saken är nu avgjord. Käthe och jag äro nu åter kompanjoner.

Ett saktat mummel hördes från männen. Det föreföll Patsy, som om de ej kände sig särskilt uppbyggda av det sista meddelandet.

Den måltid, som kort därefter serverades, vid ett långt bord, var mycket god, och kaptenen förstod, att genom en angenäm konversation bevisat att han var en bildad man.

De vakter, som under frukosten voro posterade ute, berättade, att fienderna ej mera hade visat sig på andra stranden. De hade tydligen gått till annat arbete.

— Hör nu polkar, sade kaptenen efter en halv timme, nu skola vi gå till arbetet. Ni vet, vad vi skola göra i dag.

Karlarna syntes hava väntat på denna befallning. De gingo ut ur stugan. Var och en tog en tunn på axeln och gingo bort till den kulle, varifrån Käthe och Patsy kommit, och över vilken vägen förde till floden.

Kapten Dodo själv tog en kutting och den unge detektiven följde hans exempel, då endast en sådan till återstod.

Den unga frun vinkade honom till sig och de följdes därpå åt.

— Nåväl, Patsy, sade hon nu har jag ordnat allt med min make.

— Det var det, jag trodde.

— Ja, och jag tror, att jag ej längre behöver taga edra tjänster i anspråk. Nöjligtvis skall jag lämna er ett riktigt honorar.

— Det är ett gott och väl. Jag är ej orolig för betaltningen.

— Men ni känner oro över någonting annat? Det kan jag låsa i edert ansikte. Ni har inte något riktigt förtröende för saken, sådan den nu utvecklat sig. Är det inte så?

— Alldeles. Helt säkert har ni gått in på ett väspel, fru Käthe, men ni bör ju känna er make. Det är ej min sak att utgå mistroende mellan man och hustru.

— Jag tar honom nu med mig till jaktten.

— Det trodde jag. Är det dolda guld i tunnorna?

— Nej, men man har funnit det. Det finnes nere vid flodstranden. Det här guldlet ha de arbetat fram under vintern. Han ville föra bort det, och därav uppkom striden med bandet.

— Jag förstär.

— Så har er expedition till klondyketrakten nätt ett hastigt slut Patsy.

— Ett sorgligt slut, fru Käthe. Ni glömmar ju icke min chef?

— Ej ett ögonblick har jag glömt honom. Så snart vi transporterat guldlet ner till French River, har min make lovat sända hit karlar igen, som skola söka efter den förolyckade ballongen.

Patsy flyttade den tunga kuttingen över till andra axeln och svarade ingenting.

Han var av den fasta övertygelsen, att vad som än inträffade, Fred Sellers med tillhjälp av sin varje fara övervinnande duktighet och sinnesskärvaro hade funnit på någon utväg. Även så förmodade han, att fallet Käthe knu ej var utställt.

— Vi skola snart se, huruvida han hade rätt.

— Det är ringaste svarade den unge.

Nordbor i U. S. A.

Vacker avkastning. Farmaren William Westlund i Belle Fourche, S. Dak., avslutade nyligen sin tröskning och visade det sig då att han på sina 21 acres med vintervete besådda land erhöill 1955 bushels, eller i genomsnitt 50½ bushels pr acre.

Svensk redaktör för Minneapolis Journal. Neil H. Swanson, direktör för nyhetsavdelningen av Minnesota Farm Bureau federation, har resignerat från denna post och antagit plats som redaktör för statsveckningen i Minneapolis Journal.

Svensk tjänsteman till Alaska. Anna-nuensen C. Forsell i Seattle, Wash., har erhållit anställning vid regeringsbånan i Alaska som materialförvaltare och reste nyligen dit upp till sitt nya verksamhetsfält. Han stationeras nu först vid Mile 51 och senare vid bron över Tanana River.

Hedrad ung landsman. Nils T. Larson, en chef petty officer i Förenta Staternas flotta, blev härom dagen föräddad en silvermedalj jämte en tacksamhetsbetygelse från flottans sekreterare för visat mod och hjältebragd, då han under tjänstgöring å Atlantiska eskadern förliden vinter räddade en person från att drunkna. Larson är son till A. H. Larson i Roskilde, Mass.

Hyllad 80-åring. Mrs Ida Hanson, en av stiftarlönerna av föreningen "Barnavännen" i Brooklyn, där hon de första åren var kassör, samt även medlem i svenska fruntimmerföreningen "Freja", fyllde nyligen 80 år. Med anledning härav samlades några medlemmar av "Barnavännen" och "Freja" i bagarmästare Dahls hem, där Mrs. Hanson för tillfället bod, för att lyckönska den vördade äldre.

"Luftmyran" är den benämning som erhållits av ett litet aeroplan, vilket utexperimenterats av löjtnant Melvin B. Asp med biträde av kapten Engle från Ellingtons flygfält i Texas. Flygmaskinen är så liten att den av en större maskin kan tagas i släp genom molnen.

Övre vingen av "Luftmyran" är 18 fot och undre vingen blott 16 tum från apets till spets. Vid provflygningar har den stigit 1000 fot på en halv minut och har uppnått en hastighet av 200 mil i timmen.

Häddangängen Coloradooptionjär. Ch. Anderson, 96 år gammal, avled i sitt hem i Denver nyligen. Han föddes i Stockholm 1826 och kom till Amerika vid 21 års ålder. Tio år senare fört han från färdan från östern och kom till Black Hawk, Colo., där han öppnade juvelerareaffär. Hans egentliga yrke var byggnads- och piporäddare och tillverkande av violiner. För omkring 35 år sedan flyttade han till Denver, där han alltså varit bosatt. Han efterlämnar sörjande hustru, men inga andra kända anöriga.

Se upp för Petersons danska lotteri. I dagarna har från postdepartementet en så kallad "fraud order" utsänts mot en Henry Peterson, Montgergade 15, Postbox 30, Köpenhamn, Danmark. Anklagelsen mot denne man är, att han sökt sälja lotterier här i landet i ett utländskt lotteri, och lyckats hit-sända en hel del lockande litteratur och även lyckats fånga en hel del godtroget folk. Peterson är icke någon obekant figur för postverket. Redan för flera månader sedan avföjades han, men så då namnet Henry Han-

Den svenske vissångaren och lustig-kurran Gustav Fornander, som de flesta av våra landsmän härute med glädje ihågkomma från hans uppträdanden i svenska samhallen för något över ett år sedan, återkommer denna månad hit till landet med nya visor och ett om möjligt ännu gladare humör än förra gången. Hans första konsert — om man kan kalla tillställningen med detta namn? — äger rum i New York City den 30 sept. Hans

NY LAMPA BRÄNNER 94 PROCENT LUFT

Bättre än elektricitet eller gas

En ny oljelampa, som ger ett förvånansvärt briljant, mjukt, vitt ljus, även bättre än elektricitet eller gas, har provats av U. S. regering och 33 ledande universitet samt befunnits överlägsen till 10 ordinarie oljelampor. Den bränner utan lukt, rök eller ljud och ingen uppvärmning, är enkel, ren och säker. Bränner 94 procent luft och 6 procent vanlig fotogen (coal-oil).

Uppfinnaren, G. W. Johnson, 579 McDermot Ave., Winnipeg, erbjuder sända en lampa på 10 dagars FRITT prov eller ge en FRITT till den första brukaren i varje samhälle, som vill hjälpa honom introducera den. Tillskriv honom idag för fullständiga upplysningar. Även bed honom förklara, hur ni kan få agentur och utan erfarenhet eller pågar göra \$250 till \$500 per månad.

postadress är P.O. Box 50, City Hall, Station, New York City. Och hans manager är Geo. Hellström, Box 9, Willmar, Minn., vilket vi meddela, "utfallande" någon skulle önska kont-må i kontakt med honom.

Sitt 40-årsjubileum firade nyligen Svenska Hundramannaföreningen i New York å Hotel Yates, 147 W. 43rd st., med en sabbatbered bankett, i vilken 150 medlemmar och deras damer och vänner deltog. Fasten var animerad, lyckad och väl anordnad och samtliga deltagare syntes väl belåtna med sin afton. En god och bastans supé serverades, skålen voro korta och intressanta och följdes uppmärksamt och ett gott program bjöds på. Det var en gemytlig fest från början till slut. God taffelmusik utfördes av tre unga landsmän, Carl A. Moberg, Fred Johnson och C. Eberhardt, vilka, efter middagen, son-räckte i timmar, trefte, utförde även dansmusik.

Nittontåring blir chef för federala väderleksbyrå i North Dakota. Guy L. Johnson från Sioux City, Iowa, avreste härom dagen till Devils Lake, North Dakota, för att antaga förordnandet som chef för Förenta Staternas väderleksbyrå därstädes. Johnson har i fyra år varit anställd vid väderleksbyrå i Sioux City, men det framhålls såsom någonting enastående, att en nittontåring, ty J. är blott nittontåring gammal, utnämnes till chef för så betydelsefull inrättning. Detta förordnande kommer visserligen att vara blott några veckor, men därefter väntas Johnson få varaktigt förordnande i samma kapacitet på någon annan plats. Han är son till mr och Mrs. R. M. Johnson i Sioux City. Äventyrliga flickor. Tre nio flickor kända "knickers" och med pojkmossa på huvudet, omhändertogs nyligen

UNGA MÄN

som ha lust till att läsa böcker sig själva, skulle skriva efter ett samtycke till N. Rosenberg Co. a beställnings bok

"LIFVETS HEMLICHETER"

Boken omfattar lifvets hemligheter, riketskapet, många slags sjukdomar, hemliga syndar, döds lidet, dödsöppningar och hur man kan bli en god och älskad, o. s. v. och i hög grad intressant. Skickas gratis i försändelse om betalning till en hvar som på ett postkort eller i brev insänder sin adress till den pålitliga bokhandeln

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St., Room 236, Chicago, Ill.

av polisen i Rochester, Minn. De voro 16-åriga Helen Olson och 17-åriga Bernice Hanson från Winona, Minn. "Vi äro "flappers," förklarade de karlekade flickorna, "samt utan pengar och vi äro hungriga." De hade arresterats för att de stulit en bicykel. Polischef McDermott återställde bicykeln till ägaren, gav äventyrarna mat och sände dem hem till föräldrarna. — Om han gav dem ett duktigt kok stryk såges inte, men bäst hade han fyllt sin plikt, om han ej försunnat det.

Den ofta omtalade danska politiker J. C. Christensen, som i höst fyller sextiosex år, lämnade härom dagen sin post som kyrkominister. Han tog därmed också första steget till ett definitivt tillbakaträdnade ur det politiska livet, ty ehuru han fortfarande tillhör folketaget har han sagt ifrån att han icke mottager något mandat vid nästa nyval. Under nära nog en manslder har han varit en förgrundsfigur i dansk politik. För samhällsutvecklingen i sitt hemland och till viss grad i hela Norden har han haft så pass stor betydelse att tillfälle manar till en återblick på hans offentliga bana.

La Salle Hotel

ELMWOOD

Har åter öppnats och fullt omöblerats. Första klass rum och ackommodation i varje hänseende. Bästa möjlig betjäning.

Taxa—\$1.00 per dag.

Speciella taxor för vecka eller månader. Flydvy från inbågad glasveranda. Pool rum i förbindelse.

J. HAMER Wm. HUNTER
Agare. Manager.

Danska Wienerbröd och Skorpor

Ullverade i Winnipeg i ett skandinaviskt bageri av en skandinav. Endast bästa ingredienser brukade. Bråk mitt bageri vid bank i stad. Skriv eller telefona efter mina priser. Prompt expediering.

Skull G. Bjarnason's Bakery
631 Sargent Ave., Winnipeg, Man.
TELEFON 4538

"KUNSKAP ÄR MAK!"

Ljus över landet! Ett mästerverk!

"Ej bättre börd på väg man bär än kunskap mycken!"

VÄGEN TILL HÄLSANS RIKEDOM

"Hälsan är den skönaste, bästa och mest eftersträfvansvärda gåva naturen kan giva en människa."

Ett liberalt anbud till alla läsare av SVENSKA CANADA TIDNINGEN

GÄNDE ut från den riktiga synpunkten att hälsan är livets högsta goda har Svenska Canada Tidningen tagit ett enastående tillfälle i akt att för en billig penning skaffa sina läsare en av de förmåsta böcker i hälsovård, som står att få.

Sägda bok är författad av Medicine Doktor J. H. Kellogg samt utgiven på det välkända svensk-amerikanska förlaget Engberg-Holmberg Publishing Co. i Chicago. Ett stort lager av denna bok har inköpts av oss i akt och mening att därmed betjäna våra läsare utan den minsta pekuniära vinning.

Genomlås noga vår korta redogörelse, för vad denna bok, vars namn är "Handbok för hemmet", och som innehåller råd angående hälsovård, föda och diet.

Lägg och märk till de liberala anbuden. Ingen familjefader med ansvars känsla vill underlåta att sörja för sin egen och de sinas hälsa.

HANDBOK FÖR HEMMET

i svensk upplaga

VAD INNEHÅLLER SAGDA BOK?

I nio kapitel skildrar denna bok hälsovård i allmänhet, föda och diet, vanliga sjukdomars behandling, olyckschändelser, kyskhet, badning, recepter för matlagning, förvaring av frukt samt en del praktiska recept.

Dessutom finnas fem färgglada plancher. Den första visar, hur genom oförnuftiga anordningar folk förgiftas genom skadliga gaser; den andra hur kloakledningen bör anläggas; den tredje hur trikiner förekomma i fisk; den fjärde hur smådjur finnas i orent vänt samt den femte, hur en binnickemask ser ut.

Genom att efterfölja de sunda principer och råd, som finnas i sagda bok, kunna tusentals återställas till hälsa, utan vidare utgifter. Boken är i verkligheten en fyrbåk för hälsa samt ett långt och lyckligt liv.

Det är därför ej att undra på, att Svenska Canada Tidningen, som alltid haft och fortfarande den allra största omsorg och det allra största intresse för sina värderade prenumeranters välfärd och lycka, tagit detta tillfälle i akt att återigen liksom så många gånger förut tjäna sina läsare.

Hurudant är vårt anbud?

För varje prenumerant, som insänder avgiften för ett år eller \$2 jämte avgiften för en vän eller \$2, eller avgiften för två år, eller \$4, sända vi denna bok GRATIS och frankofritt. Ett i sanning liberalt anbud, då man be-

tänker att denna bok i bok